

Arrest

nr. 136 731 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 18 september 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 april 2009 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 6 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 februari 2011, bij arrest met nummer 57 062, weigert ook de Raad aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 19 januari 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 4 mei 2011 onontvankelijk verklaard.

1.3 Op 25 mei 2011 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 22 augustus 2011 onvankelijk, doch op 4 juni 2012 ongegrond verklaard.

1.4 Op 13 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 4 juni 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad op 17 juli 2014 bij arrest met nummer 127 178 verworpen.

1.5 Op 18 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van elke verzoekende partij de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven – die voor beide beslissingen gelijklopen, met uitzondering van het gegeven dat in de tweede bestreden beslissing persoonlijke voornaamwoorden in de vrouwelijke vorm worden gebruikt – luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de (...), die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 27/07/2011, 18/07/2012 en 14/06/2013).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 01/04/2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de RW op 28/02/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 19/07/2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 19/01/2011 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04/05/2011. Deze beslissing is op 13/05/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 25/05/2011 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 04/06/2012. Deze beslissing is op 18/07/2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te betekenen (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft op 13/06/2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04/06/2013. Deze beslissing is op 14/06/2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te betekenen (geldig 30 dagen).

Betrokkene werd door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)"

De tweede bestreden beslissing, die betrekking heeft op de tweede verzoekende partij, heeft tevens betrekking op de drie minderjarige kinderen van de verzoekende partijen.

1.6 Op 18 september 2014 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), die met de eerste resp. tweede bestreden beslissing gepaard gaat. Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing, die op dezelfde aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven – die voor beide beslissingen

gelijklopen, met uitzondering van het gegeven dat in de tweede bestreden beslissing persoonlijke voornaamwoorden in de vrouwelijke vorm worden gebruikt – luiden als volgt:

“(…) Aan de (…), die verklaart te heten:

naam: (…)

voornaam: (…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Kosovo

wordt inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.09.2014 gaat gepaard met dit in reisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 27/07/2011, 18/07/2012 en 14/06/2013. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). (…)”

De vierde bestreden beslissing, die betrekking heeft op de tweede verzoekende partij, heeft tevens betrekking op de drie minderjarige kinderen van de verzoekende partijen.

1.7 Op 8 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 30 oktober 2014 onontvankelijk verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op voor wat betreft de derde en vierde bestreden beslissing, daar de verzoekende partijen niet aantonen dat de eerste twee en de laatste twee bestreden beslissing dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandeld.

3.1.2 De Raad wijst erop dat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat de vier bestreden beslissingen niet op ontvankelijke wijze in hetzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten omdat ze niet verknocht zouden zijn. Een inreisverbod gaat overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet immers steeds gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien er een

onwettigheid kleeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan vloeit hieruit de nietigverklaring van het inreisverbod voort, aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan. In de derde resp. vierde bestreden beslissing, zijnde de inreisverboden van 18 september 2014, wordt daarbij uitdrukkelijk aangegeven dat deze gepaard gaan met de eerste resp. tweede bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zodoende kunnen de vier beslissingen wel degelijk in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten.

Deze exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, daar waar het gericht is tegen de derde en vierde bestreden beslissing, wordt verworpen.

3.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de derde en vierde bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op, daar de verzoekende partijen tegen deze beslissingen, met name de inreisverboden van 18 september 2014, geen middel hebben ontwikkeld.

3.2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen weliswaar dat om dezelfde redenen als deze geldend voor de bevelen om het grondgebied te verlaten, ook de inreisverboden dienen vernietigd te worden, maar hiermee laten zij na concreet aan te geven op welke wijze de derde en vierde bestreden beslissing de door hen met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten opgeworpen bepalingen zouden schenden. Ook ter terechtzitting van 8 januari 2015 geven zij aan dat de middelen aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens van toepassing zijn op de inreisverboden, omdat deze beslissingen samen genomen zijn en de ene beslissing op de andere is afgestemd. Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten gepaard gaan met de inreisverboden, neemt echter niet weg dat deze beslissingen verschillende juridische en feitelijke grondslagen hebben. Bovendien komt het niet toe aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partijen aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 september 2014 de onderdelen te halen die toepasbaar zijn op of relevant voor de inreisverboden van 18 september 2014 en op die manier uit dit betoog een middel met betrekking tot voormelde inreisverboden te distilleren. Het verzoekschrift bevat met betrekking tot de derde en vierde bestreden beslissing dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, en is in deze mate derhalve onontvankelijk.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens een gebrek aan middelen, daar waar het de derde en vierde bestreden beslissing betreft, is gegrond.

3.3 Ambtshalve stelt de Raad wegens een gebrek aan middelen de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het het onderdeel van de eerste en tweede bestreden beslissing met betrekking tot de terugleiding naar de grens betreft.

Op de beslissingen tot terugleiding naar de grens gaan de verzoekende partijen in hun verzoekschrift immers in het geheel niet in, zodat ook met betrekking hiertoe dient te worden vastgesteld dat geen middel werd ontwikkeld en het beroep zodoende onontvankelijk is. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen zich wat dit betreft ter terechtzitting van 8 januari 2015 naar de wijsheid gedragen.

3.4.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, vervat in de eerste en tweede bestreden beslissing, een exceptie van gebrek aan belang op, daar de gemachtigde voor het geven van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

3.4.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.4.3 Er dient te worden vastgesteld dat de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van voormeld artikel 7, eerste lid blijkt dat de minister of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de eerste en tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bevelen vervat in de eerste en tweede bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen aangaande de artikelen 7, 9*ter* en 9*bis* van de vreemdelingenwet, de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het *fair play*-beginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging, kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Er dient echter op gewezen te worden dat geen bevel mag worden gegeven of ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). *In casu* voeren de verzoekende partijen in het verzoekschrift de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM. Deze aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht.

Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun uiteenzetting van het derde middel slechts naar dit artikel verwijzen, maar dat zij nalaten uiteen te zetten op welke manier de bestreden bevelen deze bepaling precies zouden schenden, zodat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen zich vluchteling hebben verklaard en zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door hen ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake hun asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid hadden hun grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In casu beperken de verzoekende partijen zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen met betrekking tot Roma in Kosovo of Servië, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Zij citeren in hun verzoekschrift uit een aantal rapporten, doch

zonder te verduidelijken om welke rapporten van welke datum het precies gaat. Ook voegen zij bij hun verzoekschrift een op 7 oktober 2014 gedateerde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij zij een landenfiche van Kosovo van 2014 voegen en twee rapporten van Amnesty International van 2010 en 2011, maar deze elementen worden geenszins concreet betrokken in het betoog aangaande artikel 3 van het EVRM. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partijen kan zodoende niet afgeleid worden dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan. Bovendien weigerden zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 december 2010 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 februari 2011 bij arrest met nummer 57 062 ten aanzien van elke verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen zetten bovendien niet uiteen op grond waarvan zij menen dat in de thans bestreden bevelen gemotiveerd dient te worden aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat door de verzoekende partijen een nieuwe asielaanvraag werd ingediend.

Daarnaast verwijzen de verzoekende partijen naar de medische problematiek van de tweede verzoekende partij, het feit dat hiermee geen rekening zou gehouden zijn en het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. De Raad wijst erop dat op 19 januari 2011 en 25 mei 2011 zulke aanvragen werden ingediend, maar dat beide aanvragen reeds met een negatieve beslissing werden afgesloten: een onontvankelijkheidsbeslissing van 4 mei 2011 voor de eerste aanvraag en een ongegrondheidsbeslissing van 4 juni 2012 voor de tweede. De verzoekende partijen wijzen tevens op een op 7 oktober 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter, die zij bij hun verzoekschrift hebben gevoegd. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag inderdaad op 8 oktober 2014 werd ingediend, maar wijst erop dat deze dateert van na de bestreden bevelen van 18 september 2014, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met deze aanvraag en dat geen bevel rechtsgeldig kon betekend worden vooraleer een beslissing is tussengekomen over deze aanvraag. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat met betrekking tot deze aanvraag op 30 oktober 2014 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat deze aanvraag nog hangende is.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich beperken tot een theoretische uiteenzetting aangaande de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verwijdering van zieke vreemdelingen, maar dat zij nergens concreet uiteenzetten op grond waarvan uit de medische toestand van de tweede verzoekende partij een risico op schending van artikel 3 van het EVRM kan worden afgeleid. In de mate dat uit het betoog opgenomen in de op 7 oktober 2014 gedateerde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter een schending van artikel 3 van het EVRM dient afgeleid te worden, wijst de Raad op het volgende. Waar, zoals *in casu*, de mogelijke schending van voormeld artikel 3 verbonden is met de medische situatie van een verzoekende partij, benadrukt de Raad nogmaals dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verzoekende partijen laten evenwel na aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden bevelen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in voormelde aanvraag van 7 oktober 2014 zelf aangeven dat het EHRM een hoge drempel hanteert en dat deze niet bruikbaar is voor artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat voormelde aanvraag van 7 oktober 2014 niet alleen dateert van na de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, maar ondertussen – op 30 oktober 2014 – ook reeds afgesloten werd met een onontvankelijkheidsbeslissing.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, in het licht van de aangehaalde medische toestand van de tweede verzoekende partij, een schending van voormeld artikel 3 zou

uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend op gewezen worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en zijn eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van deze artikelen aantonen.

Ter terechtzitting van 8 januari 2015 stellen de verzoekende partijen zich, wat de exceptie van gebrek aan belang betreft, naar de wijsheid te gedragen.

3.4.4 Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat ook het betoog van de verzoekende partijen aangaande de voormelde verdragsrechtelijke bepalingen, en hun betoog ter terechtzitting, geen afbreuk kunnen doen aan de hoger besproken gebonden bevoegdheid van de minister ter zake. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wegens gebrek aan belang, daar waar het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, vervat in de eerste en tweede bestreden beslissing.

3.5 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste en tweede bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste en tweede bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissing onontvankelijk.

3.6 Gelet op het bovenstaande is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE